

Parc Taulí Sabadell
Hospital Universitari

Poesia i salut

XIV Premi de Poesia Parc Taulí

Sabadell 2011

Recull de poesies de l'obra guanyadora

HomesQue
de Jacint Sala

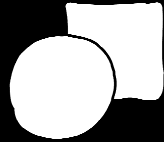
Parc Taulí Sabadell
Hospital Universitari

La Corporació Sanitària Parc Taulí, entitat que té com a finalitat la realització d'activitats sanitàries, sociosanitàries, socials, docents i d'investigació, convoca anualment aquest premi amb la voluntat de promoure intercanvis culturals que facilitin una bona comunicació amb els ciutadans que atén, en un marc diferent de les activitats que li són pròpies.

Membres del Jurat:

Sam Abrams
Vicenç Altaió
Josep-Ramon Bach
Antoni Clapés
Joaquim Sala-Sanahuja
Xavier Garcia

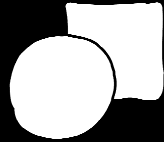
L'HOME QUE SÓC

***L'home que sóc és un assaig de mi
que vol fugir d'on és i es troba amb una
caricatura petulant que el mena
a convertir-se en rostre universal
i acaba essent un rostre sense res.
L'home que sóc no el sóc perquè m'estimo,
sinó perquè és com sóc. I és tan a prop
que desempallegar-se de la meva
carota és un esforç balder, difícil.
L'home que sóc em convida a silencis,
a dies de conxorxa, a festes d'upa,
a transcendir l'intranscendible, a ser
capaç de no ser jo i fugir d'estudi,
a revoltar-me contra la desídia,
els caramels de menta i la disfressa
que guardo amb mirament sota el coixí.
L'home que sóc vol ser rebel. I és com
si un altre m'habités i em programés
per ser l'altre que mai no podré ser:
l'home que sóc és un assaig de mi.***

L'HOME QUE ARRIBA AMB TREN

**L'home que arriba amb tren ve de Vitruvi.
A l'estació tot són ulls i recels.
No és pas per les maletes, que no en porta.
És que va nu i es veu que això és cosa
difícil de pair si és que s'espera
un home amb gavardina comilfó;
o, si més no, amb pantalons de pana,
camisa de coll ample i estampada
a la manera casolana i rústega
d'un poble d'un miler d'ànimes toves
a punt de barretada i llepolia.**

**L'home que arriba amb tren ha vist la noia
que el busca amb la mirada i el desig.
S'han vist, d'un cap a l'altre de l'andana.
L'home que arriba amb tren fa per manera
d'obrir, de bat a bat, braços i cames
per fer de la trobada un coeficient.
D'entre el manat de viatgers, el crític
encarregat de les notícies, troba
que és el moment de retratar-lo. Flaix.
L'home que arriba amb tren ve de Vitruvi.
Les constants són exactes i, en cenyir-se,
perduren en l'esbós per sempre més.**

L'HOME QUE GUIA EL GRUP

L'home que guia el grup de desertors
els recomana que no parlin alt.
Darrere cada pedra hi ha un motiu
per tornar enrere ara mateix. No és fàcil
abandonar, de cop, l'imprescindible.
Darrere cada tronc, la malfiança
dels ulls de cadascú: forçats a créixer
pels viaranys fosquíssims d'una nit
que els converteix en homes meitat símbol
meitat inquietud. El mesurat
congost de cada passa els diu que són
a prop de ser en el lluny immediat.

L'home que guia el grup de desertors
recorda el fill que s'ha passat la nit
tossint sense parar, i a trenta-nou.
Si almenys hi hagués la dona. L'home que
va al capdavant del grup es tomba i diu
que el noi té molta febre i ha mullat
tot el coixí i el matalàs. I és sol.

L'HOME QUE ENFORNA EL PA

L'home que enforna el pa deixa la pala
a prop de l'obrador. Caldrà tornar-hi
quan la fornada estigui. Mentrestant,
ha sortit a la nit a encendre'n un
de prim. Fa fred a fora. I es passeja
carrer avall fins a la font on beu
un traguinyol gelat. La cigarreta
li escalfa els capcirons i els pensaments.

L'home que enforna el pa se'n torna a casa:
que el pa ja deu ser cuit i ha arribat l'hora
de fer una altra fornada. Quan s'atura
davant del forn no reconeix la porta.
L'entrada no és aquí, no és casa seva.
La porta dels veïns és la de sempre,
però la seva, en canvi, no és enlloc.
Si acaba de sortir-hi fa una estona!
Quan la prova d'empènyer, l'home que
enforna el pa és al llindar amb la pala
i li diu: *Buenas noches, ¿qué desea?*